

BULLETIJN

- - VAN DEN BOND VAN INTERNATIONAAL-KOMMUNISTEN - -

OPSTEL EN BEHEER :

H. DE BREUCK

- 63, ST. JANSPLAATS -

ANTWERPEN - POSTCHECK : 4201.31

HET NUMMER : 50 CENTIEM

JAARABONNEMENT : 6 FRANK

MAANDBLAD

AUGUSTUS 1937.

N°8.

DERDE JAARGANG.

INHOUD: De ontaarding van het Sovjet-régime.

II. Verslag over bespreking met verwante groepen.

DE ONTAARDING VAN HET SOVJET-REGIME.

Als we nagaan hoe de mensen hier in West-Europa tegenover de toestanden uit Sovjet Rusland en hun ontwikkeling staan, kunnen we ze niet allemaal over één kam scheren.

Daar zijn eerst zij die uit kultureele nieuwsgierigheid (die ^{nu} eens niet, dan weer wél financieel rendeed) over de grenzen heen kijken en hun opinie op papier brengen over dingen die aan de orde van den dag zijn. Zoo Romain Rolland die een vurig verdediger van de Russische revolutie was toen het niet rendeede en met Barbusse de konsekwente (Konsekwentie die duidelijk de bronnen berlicht die hun sympathieën voeden) heraut is gebleven van wat zij een proletarische staat believe te noemen. Zoo Malraux, Gide, Céline, Piérard en zekere hoogst-authentieke, hoogst-kapitalistische bourgeois die plots onvermoede menselijke waarden in den Sovjet-Staat ontdekken, op het oogenblik dat dezelfde Sovjet-Staat de levende negatie is van een socialistischen arbeidersstaat, de minst humane, de minst democratische, de minst eerlijke, de meest barbaarsche staat, dien we in onze kapitalistische maatschappij kennen. Nu hoeven we het zeker niet zoo nauw te nemen met de sensationele zwenkingen in de opinie van deze "objectieve beoordeelaars", met hun angstvallige beschroomdheid om de dingen bij hun naam te noemen, zoolang het bij platonische verklaringen blijft. We hoeven ze niet te onderscheiden in literaire en politieke achternahinkers, in profiteurs van massa-hystérie, d.i. van massa-ellende, en onevenwichtige individualisten (die De Kadt wil opronselen voor zijn "communauté des durs." - Beoordeeling van Céline's "Mea Culpa" in de "Nieuwe Kern ") In het gunstigst geval is het literatuur van onbevoegden, die niets met klassenstrijd gemeens heeft, of geïnteresseerde politikasterij.

KAMERADEN! Een gemakkelijke en doeltreffende manier om het bulletijn te steunen is uw vrijwillige bijdrage te storten, door telkens I.-Fr. in plaats van 0,50Fr. te betalen bij het ontvangen van een nummer.

Tenslotte hebben we de opinie van menschen wier heele leven een toewijding is geweest aan de zaak van de arbeidersklasse, voor wies de revolutie wat anders is geweest dan het afrollen van een filmprent, waarvoor je je gekwalificeerde appreciatie aan de wereld te koop biedt. "De Revolutie Verraden!" van Trotsky is een kritiek op de door de na 1923 aan het bewind gekomen groep gevoerde politiek die niet op den uitbouw van het socialisme, maar op de handhaving van een machtige belangengroep boven en tegen de arbeidersklasse gericht is. In het abstrakte karakter van de produktie-en eigendoms-verhoudingen echter blijft Trotsky een voldoende waarborg zien voor het proletarische wezen van den arbeiderstaat. Dit laat hem toe, in de verdere ontwikkeling van den klassenstrijd in Sovjet-Rusland (Klassenstrijd is weliswaar een ontrotskyistische uitdrukking in verband met Sovjet-Rusland) geen plaats te ruimen aan de mogelijkheid van een maatschappelijke omwenteling met begeleidente omwenteling in de produktie en eigendomsverhoudingen, alleen aan die van de omverwerping van de Staline-burokratie, fantasten van het socialisme, in een ~~land~~ *land*. Zal de beambte er in slagen den arbeiders-staat op te vreten of zal de arbeidersklasse er in gelukken den beambte onschadelijk te maken? Dit is de vraag waarvan het lot van de USSR afhangt." (De Revolutie Verraden! blz. 320)

Dit artikel tracht een beetje meer klaarheid te brengen over het feit dat na de omwenteling van 1917 een Kaste of Klasse er toe gekomen is in de nieuwe produktieverhoudingen door de revolutie in het leven groepen een bevoorrechte positie te veroveren, hoe ze die positie door alle middelen trachtte te verstevigen en te handhaven, hoe ze hiertoe de mythe van den socialistischen arbeidersstaat in het leven riep en wat de werkelijkheid was, die deze mythe versluisde. In de voorgeschiedenis van de revolutie teekenen zich de groote lijnen af van de eerste proletarische omwenteling die de wereld kennen zou. De kwantitatieve zwakheid van het proletariaat tegenover de groote meerderheid van de kleinburgerlijk-georiënteerde boerenbevolking maakte een politiek van revolutionnair opportunisme noodzakelijk, dat van zekere vormen van demagogie niet vrij was. De voortdurende afwisseling van legaliteit met illegaliteit bepaalde de structuur van de revolutionaire partij met ijzeren discipline en haar verhoudingen tot de masse. De geweld-methodes van het tsaristisch absolutisme in dienst van het jonge kapitalisme, verklaren de schokmatige vormverwisselingen van het verzet der arbeiders: plaatselijke stakingen groeien uit tot massaverzet, loonstakingen tot politieke stakingen en tot insurrektie. In deze omstandigheden kan een legale organisatie van arbeiders geen duurzaam karakter hebben (in 1907 groepeeren 652 Vakbonden 245.555 leden op meer dan 7 miljoen arbeiders t.t.z. 3,5%). De ontwikkeling naar machten van Oktober 1917 gaat langs de ontreding van de fronten, de insurrekties op het platteland, het in bezit nemen van de bedrijven. Ze is begeleid en beïnvloed door de concentratie van de politieke macht in de Sovjets, waarin de Bolsjewiki gaandeweg een overwegende rol spelen. In den uiteindelijke vorm van de diktatuur van het proletariaat na de revolutie wordt deze diktatuur uitgeoefend door het proletariaat georganiseerd in de Sovjets onder de leiding van de Kommunistische partij. Deze steunt zich voor haar aktie op de syndikaten, formeel

ABONNENTEN!-Denk om den vervalldag van uw abonnement! Het bulletin leeft van den eenen dag in den andere en wacht op uw storting!

politiek neutraal. De organisatie van den huidige Sovjet Staat heeft uiterlijk hetzelfde uitzicht bewaard.- De diktatuur van het proletariaat moest geleidelijk plaats maken voor een klassenlooze Maatschappij, de staat geleidelijk verdwijnen. In plaats daarvan levert een machtige belangen groep, de burokratie, onder den dekmantel van de diktatuur van het proletariaat, datzelfde proletariaat aan de schromelijkste uitbuiting over en de staat is in haar handen het traditioneele machtsapparaat tegen de arbeidersklasse gebleven en heeft zijn positie geweldig versterkt. "De maatschappelijke katégorie die, zonder onmiddellijk produktieven arbeid te leveren beveelt, beheert, leidt, straffen en belooningen uitdeelt (de onderwijzers uitgezonderd) mag op zes à zeven miljoen menschen geraamd worden (Trosky: De Revolutie Verraden) Deze laag is voor een groot gedeelte samengesteld uit partijleden. Waar zij aan de basis van de hierarchie-pyramide slechts voor ongeveer 20% vertegenwoordigd zijn, klimt deze verhouding gaandeweg tot 90% in de hoogste trappen.-"De ex-partij der Bolsjewiki is niet meer de voorhoede van het proletariaat, maar de politieke organisatie van de burokratie. (Trosky: De Revolutie Verraden).

Dit maatschappelijk lichaam doordringt heel de sovjet-samenleving. Het vertakt zich in de bedrijven, in de syndikaten, in de kulturele en ontspanningsverenigingen, in het onderwijs, in het leger.

Het is de hoeksteen van het régime en ten slotte ook de eenige belanghebbende bij de handhaving ervan.

Naar aanleiding van de kort op elkaar volgende massa-processen die op een methodische zuivering wijzen en overwegende dat sinds de revolutie 20 jaar verlopen zijn, is het meer dan waarschijnlijk dat het percentage partijleden in de burokratie zeker zal afnemen (of de algemeene lijn" moest het weer eens wenschelijk achten de partijdeuren wagenwijd open te stellen); wat vast staat is dat de revolutionaire traditie konsekwent wordt uitgeroeid.

Heeft de partij der Bolsjewiki haar rol gespeeld in de geweldige maatschappelijke laag die burokratie heet bij gebrek aan een meer gepaste benaming? Bereiden de processen de volledige autonomie van de burokratie voor en staat de dag voor de deur waarop de wederzijdsche doordrijving zoodanig zal gevorderd zijn dat beide één homogeen lichaam uitmaken, met vast afgelijnde prerogatieven, uiteindelijke en juridisch ingeschakeld in het internationaal klassefront tegen het wereldproletariaat?

Alle voorwaarden zijn hiertoe aanwezig. De partij is tot nog toe de kanalisator geweest van de opkomende generatie binnen de dijken van de belangen van de burokratie. Tot de partij behooren beteekende de eenige mogelijkheid te baat nemen om tot actieve deelname aan de oprichting van den "socialistischen arbeidersstaat" en tegelijk een soliede waarborg voor een materieel-verzekerd bestaan.

Terwijl echter gaandeweg het Sovjet régime binnen en buitenlandsch een inner grotere stabiliteit verkreeg en de geestdriftige opoffering de toewijding die de jongere generatie oorspronkelijk bij den opbouw van den Sovjet-Staat aan den dag legde, plaats maakte voor een gedegeener inzicht in den aard van de eischen die men haar stelde, waren het vooral overwegingen van dringend-materieelen aard, waarmee zij omdroeg en beteekende tot het apparaat behooren in de eerste plaats den eersten trap betreden van de hiërarchische ladder die naar een verzekerd bestaan leidde. De jongere generatie wordt stelselmatig ontpolitiseerd.

En hetzelfde proces grijpt plaats in de massa der Sovjet-arbeiders. Waar oorspronkelijk de strijd voor een grootere produktiviteit werkelijk door de massa gedragen werd en in den geest van revolutionaire affervvaardigheid werd gearbeid aan den uitbouw van de Sovjet-industrie, basis waarop zich alleen een wezenlijk socialistische maatschappij verheffen kan, heeft de steeds aanhoudende ellende waarin de Russische arbeider gedompeld bleef, ellende van allen aard, woningnood, voedsel-en kleedingsschaarste, het volledig gebrek aan uitzicht op betere toestanden voor de massa in haar geheel, een groote ommekeer in de gemoederen teweeggebracht. Waar de oorspronkelijke elementaire stuwkracht begon te falen, werden dwangmethodes van allen aard, en waar deze faalden, de gekende kapitalistische methodes tot het opvoeren van de produktie, maar dan op grootere schaal, aangewend. Het Stakhanovisme krijgt vorm.

Veel sprekender dan het lage levensniveau van den Russischen arbeider, waar allerlei motieven voor worden gevonden, geeft de differentiatie, in de loonen en de levensvoorwaarden, een inzicht niet alleen in zijn verregaande uitbuiting maar ook en vooral in de wijze waarop deze uitbuiting mogelijk gemaakt een bestendig wordt.

Nu is het klaar dat in officiële verslagen nocit over den omvang van deze differentiatie gerept en er gewoonlijk gegoocheld met gemiddelde loonen, absolute stijging ~~in~~ de loonen met zoo en zooveel procent (gebaseerd op de roebel die slechts in 1936 gestabiliseerd werd en tegenover fantastische schommelingen in de prijzen van de waren van eerste noodzakelijkheid, die dergelijke methode van loonstatistiek volledig onbetrouwbaar maakt). Volgens een verslag van Ordjonikidze is in tien jaar (van 1925 tot 1935) het gemiddelde maandelijksch rendement van de arbeider gestegen met 320%, terwijl het gemiddelde loon steeg met 450%. Wat echter de werkelijke waarde van dit nominale loon en welk gedeelte van de loonsverhoging ten goede is gekomen aan den "gewonen arbeider" en welk gedeelte aan den specialist, den techniek, t.t.z. aan de laag van "begoede arbeiders" dit wordt hierbij niet vermeld. - Op het Kongres van de Sovjet-Jeugd in April 1936 zegt Kossaroev, Sekretaris van deze organisatie: "Van Januari 1931 tot December 1935 is het loon van de jongeren gestegen met 340%". Maar hij vergat in aanmerking te nemen dat de plotse overgang naar de marktprijzen de levensvoorwaarden van de overgrote meerderheid van de arbeiders aanmerkelijk verslechterte.

Het gemiddelde jaarlijksche loon (hierin zijn de loonen van de direktors zoowel als die van de straatvragers begrepen) beliep in 1935, 2.300 Roebel en moet in 1936 ongeveer 2.500 roebel bedragen, d.i. 7.500 Fransche franks nominaal en de duurte van het leven in aanmerking genomen 3.500 à 4000 Fransche franks. (Bedoelde loonsverhoging is een gedeeltelijke vergelding voor de afschaffing van faveurprijzen en voor het onbetaald uitvoeren van zekere diensten). Nu kan men in België een loon van 500Fr. per maand een hongerloon noemen, maar als men dan bedenkt dat dit een loongemiddelde is, dat het reële maandloon van een ongeschoolden arbeider rond de 150Fr. blijft schommelen, kan men zich een idee vormen van de ellende waarin die mensch moet leven. Of men dan niet gerechtigd is te spreken van streng afgeteekende lagen, en in loonen, en in levensverhoudingen en ten slotte ook in mentaliteit, als men bedenkt dat een Stakhanovist

het Tien tot het twintigvoudige verdient van het hongerloon van deze paria's van de sovjet maatschappij. Die arbeiders aristocratie geniet bovendien nog alle mogelijke voorrechten. Zij krijgen nieuwe woningen (De woningnood gaat al onze begrippen te boven, officieel is de in Moscov gemiddeld!! per persoon toegemeten woonruimte 3 1/2 m2!) Zij genieten buiten beurt toegang tot vakantieoord en sanatoria (in deze kwestie als in alle andere wordt hiërarchisch te werk gegaan: voor de begunstigten de best ingerichte, de schoonste, voor de proleten de onaanzienlijkste- onder een tuchtregiem dat niets van zijn starheid verliest ook niet in de vakantieoord: volledig gebrek aan vrijheid). Het is tenslotte een rationeele fysieke wederaanpassing van onvoldoende renderende arbeidskracht. Aan hun kinderen wordt kosteloos onderwijs aan huis gegeven, zij ontvangen kosteloos bezoek van een dokter, zij krijgen gratis toegang tot de bioscoop. Al deze gunsten maakt het onderscheid met den gewonen arbeider nog schreeuwer. "Door den omvang van de ongelijkheid in de vergelding van den arbeid heeft de U.S.S.R. ruimschoots de kapitalistische landen overtroffen, (Trotsky : De Revolutie Verraden). Officieel bestaat de zeven-uren-arbeiddag, maar tegenover zulke ellendige bestaansvoorwaarden, is het begrijpelijk dat onder alle vormen een mogelijkheid tot bijverdienste gretig wordt aangevat: dit ontwikkelt vanzelfsprekend een klein-producenten mentaliteit, die niets kommunistisch heeft. In de steden uit dit zich onder den vorm van sluikhandel en achterlijke handwerkmatige produktie. Op het platteland onder den vorm van onaanzienlijke vee-teelt en groentenkweek voor eigen rekening en grootelijks voor eigen behoeften.

Of deze groeiende differentiatie geen reacties uitlokt vanwege de massa van schromelijk uitgebuiten? Zeer zeker. De Sovjet-pers gewaagt van "Sabotages van de machines als geliefkoosd strijdmiddel tegen het Stakhanovisme"- Herhaaldelijk wordt gerept over "Klassenstrijd" In deze "Klassenstrijd" staan de arbeiders aan den eenen kant, de syndikaten aan den andere. Staline maant hiertegenover openlijk aan de weerbarstigen "op den smoel te slaan" xAndere leden van het centraal Komitee bedreigen de "onbeschaamde vijanden" met volledige vernietiging. Dit kan er alleen op wijzen dat het inzicht in den werkelijken ondergrond van den "Socialistischen opbouw" groeiende is. Dat de Burokratie als uitsluitende, heerschende klasse en de syndikaten als dominatie-organen worden gevoeld.

Want de intense industrialisatie is een levenskwestie minder voor de toekomst van het socialisme in U SSR, dan wel voor de macht van de Burokratie. Zij moet de oplossing brengen voor akute binnenlandsche vraagstukken (tegenstelling tusschen platteland en stad.- Alleen een reorganisatie en een industrialisatie van den landbouw kan de bevoorrading der steden verzekeren. De opbouw van het kleinboerenbedrijf tot Sov- en Kolkozen heeft in de plaats van den Kulak, den pachter en den landbouwproleet een Sov- en Kol Khozen- aristocratie geschapen boven de groote massa uitgebuite landbouw arbeiders en steunpilaar van de macht der Burokratie. De Sovjet-diplomat (haar budget is geweldig) moest zich in haar gekonkel en gekuip met de "Kapitalistische" buitenwereld ten slotte stevig geruggesteund voelen door een modern toegeruste en aanzienlijke legermacht, die de hoogste eischen stelt aan de geweldig gegroeide zwaar industrie.

Wat in de oude democratische en nieuwe autoritaire mogendheden bestaat onder den vorm van schuchter en tastend aangevatte proeven, fragmen-tair en onsaamenhangend, is in Sovjet-Rusland een grootscheepsch en konsekwent doorgevoerd opzet geworden: de algeheel-geplanifieerde huishouding van alle sektoren van de produktie, zoo landbouw als industrie. De aktiviteit van alle lagen van de bevolking, arbeiders, techniekers, burokraten, wetenschapsmensen, kunstenaars, sportbe-oefenaars is toegespits op de eerste fundamenteele ijzeren vereischte: het plan, de algemeene Lijn. Zoo'n eenvormigheid en homogeniteit werd nergens bereikt. En dit was slechts mogelijk onder een bewind, dat elke vrijheid van opinie weerde, tenzij de officieel-erkende en de officieel-gepredikte, elke vrijheid van organisatie, tenzij onder de officieel erkende en officieel-opgelegde vormen. Men moet denken in den zin van "de algemeene lijn" nu is dat niet zoo eenvoudig, als men bedenkt welke fantastische zwenkingen die officieele lijn ondergaan heeft in de periode van 1917 tot nu.

Om het overzichtelijk weer te geven:

1918-1921. Tijdperk van het oorlogscommunisme-geplanifieerde goeder-enverdeelting (uitschakeling van de markt) Daling van de produktie tot op 1/5 van die van voor den oorlog - Moujek verbergt zijn graan.

Veestapel slinkt katastrofaal - Gewapende inkursies op het platteland.

1921-1928. N.E.P. Herinvoering van de markt. Denationalistie van den grond. Kulak-politiek (in 1926 zijn 60% van het graan in de handen van 6% van de landbouwers) Leuze: "Verrijkt U!" Groeiende meenings-strijd in den schoot van de partij. Oppositie schaart zich om Trotsky. Kamenev-Zinoviev-(voorstanders van de geplanifieerde en intens-door-gevoerde industrialisatie en van de kollektivisatie van den land-bouw).

1928.... Onstuimig,-doorgevoerde kolektivisatie (1929 zijn 3.9% v.d. landbouwfamilies in de Kolkhozen - 1930:23.6% - 1931:52.7%, 1932 : 61,5%)

Likwideering van de Kulaks als Klasse. - Volledige onteigening. -

Sabotage van den Oogst - Het vee wordt bij massa's afgeslacht.

Rendement van den arbeid daalt met 11.5% in 1931 in volle verwezen-lijking van het 5 jaren-industrialisatieplan.

De eenig-gedulde organisatievorm is die van de staats syndikaten.

Zich aansluiten bij het syndikaat is formeel fakultatief, in wezen verplichtend (de gesyndikeerde geniet bijzondere voordeelen. Niet gesyndikeerd zijn is een openlijke uitdaging en een bewijs van non-Konformisme)

Een syndikaat organiseert alle menschen (in Sovjet-Rusland bestaan alleen arbeiders!) van een bedrijfstak) In een gegeven fabriek is dus iedereen gesyndikeerd in denzelfden vakbond van den laagstbetaalden

manoeuver aan 80 roebel per maand tot de direkteur aan 10000 roebel)

Als groepeerling van arbeiders met dezelfde belangen is zulks natuur-lijk karikaturaal. Om in een vakbond opgenomen te worden moet men

14 jaar bereikt hebben d.e. men begint te arbeiden aan 14 jaar.

Waar in West Europa en in de andere kapitalistische landen onder de-mokratisch bewind de opslorping van de vakbonden door den staat weliswaar wel gevorderd maar toch nog altijd onvolledig, ten minste formeel nog zeker niet voltrokken is en de autoritaire staten dit stadium niet hebben kunnen bereiken dan doorheen een nederlaag van de arbeidersklasse, is zulks in Rusland vanzelfsprekend.

Nu is deze ontwikkeling geschied onder een vorm van een immer groeiende ontaarding van het oorspronkelijk Sovjet-bewind dat in de beschreven politieke organisatie een "proletarisch apparaat" zag, "officieel Kommunistisch, soepel en met betrekkelijk breede basis bijzonder machtig, dat innig de partij aan de klasse en aan de massa bindt en, onder de leiding van de Partij, de Klassediktatuur uitoefent" zooals Lenin het uitdrukte en is deze ontaarding enkel kunnen geschieden doorheen een stelselmatig ontrechting van de arbeidende klasse, die wellicht een vollediger nederlaag beteekent dan die in de autoritaire Kapitalistische Staten.

Maar juist de omstandigheden dat de uiterlijke structuur en de oorspronkelijke politieke bouw van Sovjet-Rusland het resultaat waren van een grootsche proletarische overwinning, heeft de heerschende klasse in de mogelijkheid gesteld de revolutionaire energiën van de omwentelings periode in dienst te stellen van den uitbouw van een politiek verdrukkingssysteem en rond de mythe van den socialistischen arbeidersstaat een georganiseerde produktiesysteem op te bouwen, dat aan gebondenheid en planmatigheid alle andere overtreft.

De geleidelijke verzwakking van de polarisatiekracht van deze mythe beteekent de groeiende bewust-wording van de uitgebuite massa in Sovjet-Rusland. De sporadische machteloze en ongeorganiseerde verzetsuitingen van de arbeidersklasse tegen het machtige verdrukkingssysteem moeten geleidelijk meer afgeteekende vormen aannemen.

De internationale ontwikkeling van den klassenstrijd zal op de bewustwording van het Sovjet-proletariaat een beslissenden invloed uitoefenen.

x
x - - - - - x
x

VERSLAG OVER BESPREKINGEN MET VERWANTE GROEPEN.

We ontvingen een uitnoodiging van de Antwerpsche afdeeling van de RSP om op een vergadering aanwezig te zijn ten einde een Komitee samen te stellen dat de mogelijkheden zou onderzoeken om een gemeenschappelijke protestmeeting te beleggen tegen de Kontra-revolutionaire terreurmethoden door de Kommunistische "Sureté" in republikeinsch Spanje tegen revolutionaire organisaties en militanten aangewend. Deze uitnoodiging kwam ons te laat toe om het voorstel op onze huiselijke vergadering voor te leggen. Het feit dat we dus niet op deze uitnoodiging konden ingaan werd in zekere middens geïnterpreteerd in den zin van een formeele afkeerigheid van elke samenwerking met verwante groepen.

Ons antwoord liet nochtans in dit opzicht niets aan duidelijkheid te wenschen over, ons standpunt zooals het hierin werd uiteengezet komt op het volgende neer:

We waren wel te vinden voor samenwerking. Dit bewijzen overigens onze herhaalde pogingen om in voeling te treden met andere organisaties, pogingen, die, behoudens met twee groepen, geen resultaat afwierpen.- We gingen er echter geenszins mee akkoord dat die samenwerking onmiddellijk den vorm moest aannemen van een openbare vergadering. En dit op grond van volgende overwegingen:

1°) Dat op dergelijke meeting de respektievelijke standpunten volledig, niet alleen tegenover één konkrete uiting van de Sovjet-Rusland-werkelijkheid moesten kunnen uiteengezet maar in haar verband met deze kwestie over haar geheel.

2°) Dat een gemeenschappelijke openbare vergadering in deze voorwaarden niet het gewenschte resultaat zou brengen, maar integendeel verwarring onder de arbeiders scheppen zou.

Wel wilden we niet enkel ingaan op, maar vonden bovendien, hoogst wenschelijk een onderlinge gedachtenwisseling over de Spaansche gebeurtenissen, onder andere, als hoogst aktueele en hoogst brandende kwestie - gedachtenwisseling die kon leiden tot een onderlinge samenwerking, desgevallend onder den vorm van het gezamenlijke uitgeven van een manifest.

Dit lijkt ons alles behalve afkeerig zijn van onderlinge samenwerking. Integendeel het doelt er op deze samenwerking zoc doeltreffend mogelijk te maken door er de mogelijkheden en de vormen, gegeven de bestaande meningsverschillen over wezenlijke kwesties, reëel van onder het oog te zien, en ze door voorafgaande gedachtenwisseling degelijk voor te bereiden.

Een eerste stap leek ons dus een gemeenschappelijke vergadering waarop alle leden van bepaalde groepeeringsen zouden worden uitgenoodigd.

Op een tweede uitnoodiging zijn we dus vanzelfsprekend ingegaan en zonden twee gemandateerde afgevaardigden.

Op deze vergadering waren aanwezig: afgevaardigden van den RSP, de Ferrer-groep, en de onze.

De Liga had geen afgevaardigden gezonden, de syndikalistes evenmin. Deze motiveerden echter hunne onthouding in een schrijven: de bestaande meningsverschillen lieten geen onderline samenwerking onder welken vorm dan ook, toe.

De RSP afgevaardigden zetten de aanleiding tot hun initiatief uiteen: Het aan de kaak stellen van de barbaarsche praktijken aangewend tegen revolutionaire organisaties en militanten in Republikeinsch Spanje, praktijken zonder voorgaande in de geschiedenis der arbeidersbeweging. Dit moest meteen het bindteeken zijn tusschen de deelnemende groepen. Iedere spreker zou vrij zijn opvattingen of die van zijn groep bij deze gelegenheid kunnen uiteenzetten.

Voor wat de houding van onzen Bond in deze kwestie betreft gaven ze toe dat de verspreide geruchten berustten op misverstand.

Onze afgevaardigden zetten het standpunt van den Bond uiteen zooals dit hierboven is toegelicht.

De Ferrer-groep betreurde den onwil tot onderlinge samenwerking van de verwante groepeeringsen in 't algemeen en bij deze gelegenheid in 't bijzonder, onwil die hun onbegrijpelijk voorkwam. Van hun kant wilden ze gereedelijk gevolg geven aan de uitnoodiging van de RSP.

De RSP afgevaardigden namen akte van de verklaringen van de vertegenwoordigde groepen en stelden vast dat, met de twee overblijvende groepen niet kon overgaan worden tot het samenstellen van een inrichtingskomitee en hun opzet dus als mislukt diende beschouwd.

Wat onze voorstellen tot het houden van een gemeenschappelijke vergadering betreft, zooals ze hierboven werden aangegeven, zouden ze die op de eerstkomende vergadering van hun groep voorleggen. Waarop ze de vergadering voor geheven verklaarden. Dit verslag, meenen we behoeft geen kommentaar. De houding van de betrokken groepen komt er duidelijk in tot haar recht.